

Teksti on jatkoa edelliselle julkaisemalleni pätkälle "Ihastusta vai ystävyyttä?". Jatko ei tosin ole suora, suhteen laatu on välissä selvitelty ei-romanttiseksi.

*** Auton ikkunasta näkyi upea, kaksikerroksinen hirsimökki. Mökin takaa pilkkotti kaunis järvimaisema. Tunsin kevyen tuulenvireen hyväilevän hiuksiani. Henkeni salpautui etupihan vihreydestä. Pihan keskiössä oli valtava kukkaistutus. Sen keskellä oli iso luonnonkivi, jonka juurella oli marmorinen enkelipatsas. Enkeli oli kietonut siipensä sylissä uinuvan pienen vauvan ympärille. Kuulin takaani Annan naurua. Jouko oli kaapannut hänet syleilyynsä ja pussaili leikkisästi Annan korvaa. Sisälläni läikähti lämpö, kun katselin heidän rakkauttaan. He olivat romanttinen näky jyrkävien hirsien muodostamalla kuistilla. Heistä säteili sellainen onnellisuus, ettei sitä ollut kaikilla. Jos ei olisi tiennyt, että he olivat olleet jo muutaman vuosikymmenen yhdessä, ei sitä mistään olisi voinut päätellä. Toivoin, että sama onni osuisi vielä joskus omalle kohdalleni. Kateuden kylmä terä viilsi sydäntäni. Vaikka heidän onnensa ei ollut minulta pois, muistutti se minua omasta rakkauden tyhjiöstäni. - Tule katsomaan mökin sisätiloja, Anna huikkasi kuistilta. – Vierashuone on yläkerrassa. Lähdin Annan perässä kohti mökin ulko-ovea. Jouko oli ehtinyt kadota sisälle autosta purettujen tavaroiden kanssa. Tulin avaraan tilaan. Eteeni avautui osa ruokailutilasta ja puinen portaikko, joka johti yläkertaan. Kuulin Joukon kolisevan keittiössä, joten nousin portaat yläkertaan. Portaiden yläpäässä minua odotti pienempi aula. Suoraan edessäni oli puinen säleovi. Astuin sisään huoneeseen ja katselin hetken ympärilleni. Huoneen perällä oli valmiiksi sijattu vuode. Ikkunan edessä seisoj vanha kiikkutuoli, joka oli päällystetty valkoisella neuleella. Vaikka tuoli oli selvästi vanha, neule ei näyttänyt lainkaan kuluneelta. Tuolin vierellä lattialla lepäsi puinen kehto. Kehto oli valkoinen ja koruton, maali oli ajan saatossa lohkeillut sen pinnasta. Sivelin sormellani kehdon vahvaa puista runkoa, keinautin sitä varovasti. Hiljainen jylinä täytti huoneen, kun kehto heijasi puista lattiaa vasten. Istuin kiikkutuoliin ja ihastelin järvimaisemaa, joka kuului valkoisen pitsiverhon läpi. Veden alla kullaa keltaisena kimalteleva hiekkapohja tuntui jatkuvan silmän kantamattomiin. Kesyt vaahtopäät löivät rantaan ja piirsivät rajansa auringon lämmittämään hiekkaan. Rannasta lähti pitkä laiturin kohti järven keskiötä. - Saitko asettauduttua? Säpsähdin, en ollut lainkaan kuullut Annan tuloa. Käännyin Annaa kohti ja näin hänet seisomassa ovensuussa. - Anteeksi, ei ollut tarkoitus säikäyttää. Annan kasvoilta kuvastui lämpö, kun hän katseli minun hiljaista keinuntaani. Hymy valaisi hänen hajamielisen katseensa. - Ei se mitään, olin vain ajatuksissani, sanoin ja tunsin sydämeni vauhtoon tunteen rytmin hieman tasautuvan. – Ja kiitos, tämä huone on ihana. Näköala on uskomattoman kaunis. Anna tuli luokseni ja asetti kätensä hartialleni. Katselimme ikkunasta yhdessä Joukoa, joka kyykky laiturin nokassa ämpäreiden kanssa. Etupihalle leijaili ohutta savua, Jouko oli sytyttänyt saunan pesään tulen. Järviveden kylmyys viilsi aivotointantani poikki, kun upotin laiturin nokalta jalkani sääriä myöten veteen. Nojasin käsilläni taaksepäin laiturin puiseen pintaan ja pidätin henkeäni. Irvistin ja kohotin kasvoni kohti taivasta. Ilta-aurinko jaksoi vielä vaivoin lämmittää kasvojani. Heiluttelin jalkojani hitaasti veden alla. Sivusilmälläni huomasin, että Joukoa huvitti kärvistelyni. - Taitaa olla kylmää, Jouko sanoi ja hymyili minulle hyväntahtoisesti. - Joo, ei ole hirveästi ollut tilaisuuksia uida järvessä viime vuosina. Kykenin jo hymyilemään Joukolle. Vesi alkoi tuntua nautinnolliselta ihollani. Veden pinta pyörteili jalkojeni liikkeen tahtiin, kun pyörittelin nilkkojani veden alla. - Onko perheelläsi sitten ollut mökki, kun olit lapsi? - Oli, mutta en koskaan oikein viihtynyt siellä. Se oli kai enemmän seurasta kuin itse paikasta kiinni. Rakastan järviä ja vettä. Teillä on täällä niin kaunista ja ihanaa. - Tällä tontilla on hyvät puitteet. Olisi ollut hyvä opettaa lapsetkin uimaan, kun on niin matala ranta. Raskaat hengenvedot näkyivät Joukon paljaasta rinnasta. Hänen silmissä oli tyhjää katse. Hän katseli veden alta näkyvää hiekkapohjaa. Olin näkevinäni

yksinäisen kyöneleen vierivän pitkin hänen leukaansa. Rinnassani vihloi, kun katsoin vieressäni seisovan miehen kipua. Minun teki mieli lohduttaa häntä, mutta istuin täysin halvaantuneena paikoillani. En olisi ihmetellyt, vaikka jalkani olisivat nousseet pintaan kuin kuolleet kalat. Laituri alkoi tärähdellä ja muodosti veden pintaan pienen pieniä aaltoja. Katsoin laiturin alkupäähän ja näin Annan lähestyvän meitä. Hänen saunanlämmin ihonsa höyrysi illan viilentämässä ilmassa.

- Mitäs täällä juonitaan? Anna kysyi ja hänen tuttu naurunsa pulppusi rinnan uumenista. Katsahdin nopeasti Joukoon enkä tiennyt, mitä olisin sanonut. Käänsin katseeni takaisin Annaan. Kuulin Joukon äänen selkäni takaa: - Sinulle ryppyvoiteita suunniteltiin. Joukon kasvoilla oli ilkikurinen virne. Hän kohotti leukaansa. Saatoin nähdä hänen suupieliensä nykivän. - Jaahas, vai että sellaista, Anna vastasi nauraen. - Minäpä kerron, mikä rypistyy, kun tyrkkään sinut tuonne järveen. Kasvoilleni nousi hymy. Sisälläni oli lämmin ja hyvä olo. Tiesin, etteivät he oikeasti riidelleet. - Ja siihen ei mitkään voiteet auta, Anna jatkoi ja Jouko puhkesi nauruun takanani. Naurumme kaikui järven peilityynellä pinnalla. Anna silitti hartioitani kävellessään ohitseni kohti Joukoa. He halusivat toisiaan lyhyesti, jonka jälkeen Anna laskeutui laiturin päästä uimaan. Tunsin onnellisuuden kuplivan rinnassani. Ei ollut toista paikkaa maailmassa, jossa olisin mielummin juuri sillä hetkellä ollut. *** Sängyn patja painui Annan istuessa jalkopäähäni. Hän silitti minua kesäyön hämärässä. Liikutus väreili sieluni synkimmissä kolkissa. Hänen kätensä sively sai maalin rapisemaan sydämeni haudattujen huoneiden seinistä. Kyynel vierähti ohimollani kohti Annalta tuoksuvaan tyynyä. - Itketkö sinä? - Minun on vain niin hyvä olla tässä sinun kanssasi. Annan lämmin hymy hyväili kasvojani. Hänen hellä kosketuksensa sai sydämeni pakahtumaan. Kurkussani kuristi, kun katselin Annan käden liikettä säärelläni. - Lapsena tykkäsin mennä kavereiden luo yökylään. Heidän äitinsä saattoivat peitellä minutkin, kun peittelivät kaverini unille, sanoin ja juoksutin kynttäni pitkin seinän jyrkää hirttä. - Toivottivat hyvät yöt ja silittivät hetken selkääni. Kehoni meni siitä niin sekaisin, etten pystynyt nukkumaan. Tunsin itseni ontoksi, aivan kuin sisälläni olisi ollut pohjaton kuilu. - Voi sinua kultainen, Anna kuiskasi. Myötätunto huokui hänen katseestaan. Anna tarttui käteeni ja silitti sormiani. - Mitä minun ihanalle tytölleni on pienenä sattunut? Nieveskelin kurkkuani korventavia kyöneleitä. Sydämeni hakkasi rinnassani epätahtiin. Hengenvetoni värisivät. Levottomuuteni sai Annan kulmat kurtistumaan huolesta. Hieroskelin Annan sormia rauhoittuakseni. - En koskaan oikein kuulunut perheeseen. Yhteisillä reissuilla en saanut tulla muiden kanssa samaan autoon, menin aina bussilla perästä, sanoin ja mutristin suupieltäni. Annan kädet seisahtuivat iholleni. Hänen kehonsa pysähtyi kuuntelemaan minua. - Äiti oli paljon töissä eikä hän silloinkaan ollut läsnä, kun oli kotona. En muista, että olisin koskaan tehnyt äidin kanssa mitään tai ollut hänen sylissään. Veljeni oli se äitini oikea lapsi. Hän sai aikaa, rakkautta ja syliä. Elin omassa kuplassani perheeni kanssa samassa talossa. Minua ei huomioitu eikä minulle puhuttu; oli siitä tosin iloakin silloin tällöin. En saanut rakkautta, mutta en vihaakaan. Isällä vihaa olisi riittänyt minullekin asti, mutta kaikki meni veljelleni. - Voi hyvä luoja sentään. Miten voi olla, ettei tilanteeseen ei ole puututtu missään? - Ei kukaan varmaan osannut arvata, että asiat olivat huonosti. Vanhemmat olivat varakkaita ja töissä käyviä ihmisiä. Koti ja piha olivat aina siistit ja hoidetut. Luulin, että elämäni oli sellaista normaalin tavallista. Vasta lähempänä teini-ikää ymmärsin, että kaverini elivät aivan eri elämää kuin minä. Annan sormet painuivat lujemmin sormieni ympärille. Hän katseensa lämpö sai sieluni värähtelemään. - Ja kaikesta huolimatta sinusta on tullut noin ihana ja upea tyttö. Anna siirtyi istumaan lähemmäs minua. Hän juoksutti sormiaan järveden raikastamissa hiuksissani. Väsytys painoi silmäluomiani. Lämmin ja pehmeä sänky upotti väsynyttä kehoani. Kiedoin sormeni Annan sormien lomaan. Suljin silmäni ja Anna alkoi laulaa. Väristys kulki kehoni läpi.

Jokin valtava ja raskas liikahteli rinnassani. - Mikä laulu tuo on? - Sininen uni, Anna vastasi ja jatkoi lauluaan. Sininen uni. Se oli minun unieni naisen laulu. Itku ryöpsähti syvältä sisältäni. Suustani purkautui kimeään valittavaa ääntä. Painoin Annan käden kyynelistä kosteaa poskeani vasten. Rintaani repeytyi syvä ja pohjaton railo. Itkuni kaiku raateli minua. Rutistin peiton kaikin voimin rintaani vasten tappaakseni tyhjyyden sisältäni. Anna asettui viereeni makaamaan ja sulki minut käsiensä suojaan. Kiemurtelin tuskasta hänen rintaansa vasten. Valtoimenaan vierivät kyyneleeni kastelivat Annan paidan. Hän piteli minua lujasti sylissään. Hänen laulunsa rauhoitti minua. Hengitin hänen ihonsa tuoksua, hänen kehonsa lämpö hiveli kasvojani. Tuskainen aukko rinnassani kapeni. Pehmeä lämpö nousi sydänalaani. - Minun kuilussani on sittenkin pohja.